

## Arrest

nr. 134 295 van 28 november 2014  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 september 2014.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1.1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

*1.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen met de Taliban. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 121 262 van 21 maart 2014 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in Herat.*

*Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker een internetartikel neer over de activiteiten van een commandant van de Taliban.*

*1.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

*Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).*

*1.4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op het feit dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.*

*Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-*

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines waarin de 'potential risk profiles' worden gedefinieerd, meer bepaald de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn, zoals verzoeker, en stelt aldus tot een risicogroep te behoren, merkt de Raad vooreerst op dat een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker aldus in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Bovendien blijkt uit de analyse die verwerende partij aan zijn nota met opmerkingen heeft gevoegd (COI Focus "Afghanistan – Rekrutering bij de gewapende oppositie en milities aan overheidszijde" van 17 februari 2014), dat "dit een zeer marginaal fenomeen is" en dat gedwongen rekrutering bij milities aan beide zijden van het conflict uitzonderlijk is. Verwerende partij benadrukt hierbij dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak en dat het loutere feit dat de asielzoeker een Afghaanse man is, op zich niet voldoende is om te besluiten dat hij "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort.

Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van bijna twee jaar (sinds juli 2012) van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

1.5. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoeker verwijst naar de bepalingen van de Europese richtlijnen 2004/83 en 2011/95, en anderzijds naar de guidelines van UNHCR. Met deze algemene verwijzing naar de principes met betrekking tot het vestigingsalternatief, toont verzoeker niet aan dat de beoordeling wat hem betreft niet redelijk is.

Waar verzoeker aanvoert dat hij na terugkeer aan zijn lot zal worden overgelaten en zal terechtkomen in een situatie van IDP, maakt hij zulks niet aannemelijk. Hetzelfde dient gezegd te worden over zijn betoog aangaande de "terugkeerders". Verzoekers asielrelaas wordt niet aannemelijk geacht en verzoeker blijkt over een netwerk te beschikken in Afghanistan. Zijn bewering dat zijn tante hem weigert op te vangen omwille van zijn problemen met de Taliban, neemt de Raad niet aan gezien reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze aangevoerde problemen en verzoeker ter staving van zijn tweede en huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. De Raad is te dezen van oordeel dat verzoekers vage en niet-gestaafde beweringen niet van aard zijn afbreuk te doen aan de beoordeling zoals opgenomen in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers hervestigingsmogelijkheden in Herat.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat de mensenrechten- en de sociaaleconomische situatie moet worden nagegaan, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet in concreto aantoonde dat hij in een situatie terecht zal komen waarin zijn mensenrechten geschonden zouden worden of waarin zijn sociaaleconomische perspectieven dermate zijn dat een hervestiging naar Herat voor hem niet mogelijk is. Bovendien wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk).

*Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Herat betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Herat geen veilig vestigingsalternatief is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Herat een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in deze provincie en bepaalde districten als onveilig kunnen worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig en stabiel is, én het aantal veiligheidsincidenten beperkt is gebleven. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij waaruit blijkt dat de informatie van verweerder onjuist of achterhaald is.*

*Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Herat over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.*

*1.6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 september 2014, verwijst zij vooreerst naar haar verzoekschrift en haar vraag tot horen met daarbij nieuwe stukken. Verzoekende partij stelt dat in het nieuwe stuk 36 duidelijk wordt gemeld dat haar leven in gevaar is. Stuk 37 is de enveloppe waarmee de brief is verstuurd. Voorts wijst verzoekende partij op de veiligheidssituatie en wijst zij erop dat de info waarop de bestreden beslissing steunt niet recent is, temeer de situatie precair is en geen garanties biedt. Verzoekende partij stelt nog dat zij heeft deelgenomen aan betogingen en dat zij beschuldigd wordt van bekering, zoals haar neef haar vertelde.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in wezen beperkt tot het verwijzen naar haar verzoekschrift en het volharden in haar bij 's Raads arrest nr. 121 262 van 21 maart 2014 ongelooftwaardig bevonden asielrelaas.

De brief die verzoekende partij met toepassing van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet bij haar verzoek tot horen voegt (stuk 36), vermag de ongeloofwaardigheid van haar relaas niet te herstellen. Deze brief, opgesteld luidens verzoekende partij door A., de persoon bij wie zij het laatste heeft verbleven voor haar vertrek uit Afghanistan, kan immers bezwaarlijk als een objectieve bron aanvaard worden gelet op de band die verzoekende partij verklaart te hebben met de opsteller van deze brief. De Raad hecht hieraan dan ook geen bewijswaarde. Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat documenten beoordeeld moeten worden in samenhang met de verklaringen en derhalve slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 121 262 van 21 maart 2014 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. De enveloppe waarin deze brief verstuurd is (stuk 37), vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Deze enveloppe toont immers enkel aan dat verzoekende partij vanuit Den Haag, Nederland, post heeft toegestuurd gekregen.

In de mate verzoekende partij de veiligheidssituatie in Herat betwist en recente persartikels bijbrengt in haar verzoek tot horen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Herat geen veilig vestigingsalternatief is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Herat een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verwerende partij. In zoverre uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in deze provincie en bepaalde districten als onveilig kunnen worden beschouwd, toch blijkt het duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig en stabiel is, én het aantal veiligheidsincidenten beperkt is gebleven. Verzoekende partij brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verwerende partij in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt voorts dat Herat-stad bereikbaar is via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. Integendeel, de luchthaven genereert een grote passagiersstroom, zowel vanuit de luchthaven van Kabul als vanuit andere bestemmingen. Verzoekende partij brengt geen informatie bij die deze bevindingen weerlegt of ontkracht.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting opwerpt deelgenomen te hebben aan betogingen en dat zij wordt beschuldigd van bekering, stelt de Raad vast dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat er ook maar enige aanwijzing zou zijn dat zij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van haar vermeende deelname aan betogingen noch dat zij beschuldigd wordt van bekering. Dat haar neef dit haar vertelde, is niet meer dan een blote bewering dewelke geenszins ondersteund wordt aan de hand van objectieve elementen. Verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat zij persoonlijk problemen zou kennen in Afghanistan naar aanleiding van haar vermeende deelname aan betogingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS